

му се да се стреми да избягва чуждата терминология, да внесе по-голямо разнообразие на изследователските методи и да не се доверява само на статистическия метод.

И двамата дисертанти отговориха подробно и изчерпателно на всички зададени въпроси и взеха отношение към проблемите, по които се разисква.

НАУЧЕН СБОРНИК ЗА КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ

На 2 юни т. г. Научният съвет на Института за литература при БАН обсъди и прие за печат сборник с изследвания, който Българската академия на науките и Софийският държавен университет подготвиха по случай 1050-годишнината от смъртта на бележития български и славянски просветител, учител и книжовник Климент Охридски. В него са включени 24 студии от български автори-исторични, литературоведи, езиковеди, специалисти по история на българското изобразително изкуство и музика, както и една библиография на българската литература върху Климент Охридски за периода 1945—1966 г.

Проф. П. Динеков запозна присъстващите със съдържанието на сборника. Той изтъкна, че работата на авторския колектив и редакционната колегия е била съобразена с многостранния характер на Климентовото дело, тясно свързано с историческата съдба на българската народност, с развитието на старобългарската просвета и литература и на старобългарския литературен език. Произведенията на Климент Охридски, подчета той, бързо намират широко разпространение сред другите славянски народи, особено сред южните и източните славяни; и оказват въздействие върху старите славянски литератури. Този факт, както и цялата вдъхновена дейност на Климент за утвърждаването на Кирило-Методиевите традиции, определят общославянското му значение.

Изяснено бе, че част от авторите участвуват с проучвания върху по-обща проблема — ролята на Климент във формирането на българската народност, заслугите му за организирането на просветния и литературния живот в България в края на IX и началото на X век, приносът му за общославянския културен напредък. Такива са работите на Дим. Ангелов, П. Динеков, Ем. Георгиев и П. Петров. Други от изследванията съдържат наблюдения върху отделни литературни произведения на Климент, уточняват важни положения около неговото авторство върху някои от приписваните му творби, анали-

зират двете му гръцки жития, написани от охридските ерхиепископи Теофилакт и Димитър Хоматиан, характеризират писателските му постижения на фона на средновековната естетика и стилистика, излагат, най-сетне, становища по частни, недостатъчно изяснени въпроси. Тук спадат най-голямото число изследвания — на Б. Ст. Ангелов, К. Мирчев, Ив. Снегаров, Ив. Дуйчев, К. Куев, Ал. Милев, Хр. Кодов, Д. Иванова-Мирчева, Б. Велчева, Л. Грашева, К. Мечев, Ив. Венедиков. Включени са и студии, посветени на всенародната почит към Климент Охридски, увековечен в ранни календарни вестни, в българската художествена литература и в българското изобразително изкуство от първите им стъпки в ранното средновековие до наши дни. В този дух са изследванията на Ас. Василиев, М. Стоянов, Кл. Иванова, Ст. Петров, Т. Герасимов, Б. Райков.

В обсъждането се изясни, че сборникът съдържа разнообразни, богати по съдържание материали, осветляващи всестаринно забележителното дело на Климент. В много от тях са направени ценни научни приноси. Като особено необходими бяха отбелязани работите, в които основните изводи са изградени върху факти, свидетелстващи за единството между двата културни центъра на българската държава в края на IX и началото на X век — Преслав и Охрид. С одобрение бяха посрещнати аргументираните възражения, отправени от някои наши автори към чуждестранни историци, чийто тези са в разрез с историческите факти. Интерес предизвикаха някои спорни въпроси — неизбежни за сложната кирилometодиевска проблематика (например въпросът за епархията на Климент Охридски). Наличието на работи от по-общ характер не породиха несъгласие, тъй като мястото им в подобен сборник с юбилеен характер е напълно оправдано, от една страна, а, от друга страна, въпросните статии обобщават важни научни постижения.

В заключение сборникът бе окачествен като нов израз на изключителното уважение

на българската наука към историческото дело на Климент Охридски.

*

По решение на ЦК на БКП в края на тази година ще бъде организирано всенародно чествуване на голямото народно-полезно дело на един от първите сподвижници на Кирил и Методий, на просветителя и книжовника Климент Охридски. Създаденият за целта национален комитет, начело с председателя на Комитета по културата и изкуството, подготвя тържествено събрание с доклад за Климент Охри-

дски. Софийският университет „Климент Охридски“ ще организира научна сесия. Във всички средни учебни заведения ще бъде зачетен с подходящи събрания един от първосъздателя на старобългарската книжнина. Издателството на БАН ще подготви две издания: събрани съчинения на Климент Охридски и сборник с изследвания на неговото дело. Уточнено е мястото за паметник на Климент Охридски и е обявен конкурс за паметника, за кантата, портрет и плакат. В плана за всенародно чествуване са включени и други мероприятия и инициативи.

ГАНКА НАЙДЕНОВА — „РОМАНТИЧЕСКИЯТ ОБРАЗ — СИМВОЛ НА ТВОРЕЦА“

На 23 юни 1966 г. Научният съвет при Института за литература обсъди и труда на ст. н. с. Ганка Найденова „Романтическият образ — символ на твореца“. В писмената си рецензия проф. Стефан Станчев направи подробна характеристика на труда. Според него трудът на Найденова представлява оригинално научно изследване с приносен характер. Концепциите на авторката са изградени върху богат материал от цялата западноевропейска литература. Материалът е третиран оригинално с оглед на авторската теза.

При обсъждането на труда на Г. Найденова се изказаха: проф. Емил Георгиев, проф. Стоян Каролев, ст. н. с. Минко Николов, акад. М. Арnaudов, ст. н. с. Кръстю Генов и директорът на института Стойко Божков. В изказванията се под-

черта важността на темата, богатството на материала, върху който е изграден трудът и оригиналните анализи и авторски концепции. Подчерта се, че трудът има приносен характер. Изказалите се направиха някои препоръки: по-голямо обединяване и стягане на материала с оглед на централната тема; по-голямо прецизиране на някои формулировки; главата за българската литература да отпадне, тъй като се чувства изкуствено прикачена. В заключителните си думи директорът на института Стойко Божков препоръча на авторката да вземе под внимание направените пожелания и да обедини материала с оглед на поставената тема, да насочи вниманието си към понятията, с които борави и с които се характеризират явления, различни по своя генезис.